

רע"פ 5919/19 - שי לזיתן נגד עזריית תל אביב יפו

בבית המשפט העליון

רע"פ 5919/19 - א'

לפני:

כבוד השופט י' אלרון

המבקש:

שי לזיתן

נגד

המשיבה:

עזריית תל אביב יפו

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל-אביב בעפמ"ק 50733-04-19 מיום 22.7.2019, שניתן על ידי כב' השופטת העמיתה מ' סוקולוב

המבקש:

בעצמו

החלטה

1. לפני בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל-אביב (השופטת העמיתה מ' סוקולוב) בעפמ"ק 50733-04-19 מיום 22.7.2019, בגדרו נדחה ערעור המבקש על החלטת בית המשפט לעניינים מקומיים בתל-אביב (השופט ד' סעדון) בהמ"ש 77685-01-19 מיום 21.3.2019, במסגרתה נדחתה בקשתו "להישפט באיחור" בגין דו"ח שנרשם לפי חוק עזר תל-אביב יפו (שמירת הסדר והניקיון), התש"ם-1980.

2. ביום 30.10.2016 נמסרה למבקש התראה לפי חוק עזר תל-אביב יפו (שמירת הסדר והניקיון), התש"ם-1980 (להלן - החוק), לפיה בביקורת שנערכה בחצרו ביום 7.10.2016 נמצא מפגע ומשכך עליו לנקות את החצר בתוך שבעה ימים.

ביום 7.11.2016 נרשם למבקש דו"ח על סך 475 ש"ח בגין כך שהחצר טרם נוקתה. המבקש הגיש בקשה לביטול הדו"ח במסגרת הזמנים הקבועה בחוק, אך בקשתו נדחתה וביום 23.7.2017 הפך הדו"ח לחלוט.

ביום 27.12.2017 נמסרה למבקש דרישה לתשלום החוב, אשר בתוספת ריבית פיגורים עמד על סך כ-1,000 ש"ח. כשבוע לאחר מכן, ביום 2.1.2018 פנה המבקש פעם נוספת למשיבה בעניין, וביום 3.7.2018 החליטה המשיבה לאפשר לו לשלם את הקנס המקורי בסך 475 ש"ח ללא ריבית פיגורים.

בחלוף למעלה מחצי שנה, ביום 30.1.2019 פנה המבקש לבית המשפט לעניינים מקומיים בבקשה להתיר לו "להישפט באיחור".

3. בית המשפט לעניינים מקומיים דחה את הבקשה, תוך שקבע כי היה על המבקש להגיש בקשה להישפט בסמוך לאחר שנדחתה בקשתו לביטול הדו"ח, או להגיש בקשה להישפט באיחור מיד לאחר שהחליטה המשיבה לפני משורת הדין לאפשר לו לשלם את הקנס המקורי. משלא עשה כן, נקבע כי אין להיעתר לבקשתו.

טענת המבקש לפיה לא נמסרה לו ההחלטה לדחות את בקשתו לביטול הדו"ח, וזאת ככל הנראה מפני שעבר דירה באותה עת, נדחתה אף היא. נקבע כי אין למבקש להלין אלא על עצמו מאחר שהיה עליו לעדכן את מענו החדש באופן רשמי.

4. ערעורו של המבקש על החלטה זו נדחה בפסק דינו של בית המשפט המחוזי מיום 22.7.2019.

נקבע כי משחלף המועד להגשת בקשה להישפט לפי סעיף 229 לחוקסדר הדין הפלילי [נוסחמשולב], התשמ"ב-1982 (להלן - חסד"פ), היה על המבקש להגיש בהזדמנות הראשונה בקשה להישפט באיחור לפי סעיף 230 לחסד"פ, תוך ציון סיבות המצדיקות הגשת בקשה להישפט באיחור. ואולם, המבקש נמנע מלהגיש בקשה להישפט באיחור ביותר משתי הזדמנויות שנקרו לידו, והשתהה למעלה משנתיים מההזדמנות הראשונה שהייתה לו וכחצי שנה לאחר ההזדמנות האחרונה בטרם הגיש אותה.

משכך, קבע בית המשפט המחוזי כי אין מקום להתערב בהחלטה שלא להתיר לו להישפט באיחור.

5. מכאן בקשת רשות הערעור שלפניי, ולצידה בקשה לעיכוב ביצוע תשלום הקנס.

במסגרת הבקשה חוזר המבקש, אשר איננו מיוצג, על טענות שנטענו בפני ערכאות קודמות. עיקר טענותיו נוסב על כי שנתוודע לראשונה להחלטה לדחות את בקשתו לביטול הדו"ח רק משהגיעה אליו דרישה לתשלום החוב בתוספת ריבית פיגורים מיום 27.12.2017. בשלב זה, לגרסתו, הגיש בקשה להישפט באיחור.

6. דין הבקשה להידחות.

7. הלכה היא כי רשות הערעור "בגלגול שלישי" תינתן באותם מקרים נדירים בהם מתעוררת סוגיה העקרונית החורגת מעניינה הפרטי שלה מבקש, אובמקרים בהם מתעורר חשש לעיוות דין או אי-צדק קיצוני שנגרם לו (וראו: רע"פ 1483/19 ליפשיץ נ' מדינת ישראל (6.3.2019)).
8. בקשה זו אינה באה בגדר אמות המידה האמורות, שכן טענות המבקש ממוקדות בנסיבות האישיות ובאופן התנהלותו הפרטני מול עיריית תל-אביב יפו ובתי המשפט. כמו כן, אין חשש לעיוות דין או אי-צדק שנגרם למבקש, מאחר ולא נפל כל פגם בהחלטתו המנומקת של בית המשפט לעניינים מקומיים אשר דחה את בקשתו להישפט באיחור, ובהחלטת ערכאת הערעור שלא להתערב בהחלטה זו.
9. למעלה מן הצורך יאמר, כי גם לאחר שבחנתי את טענת המבקש לגופה איני סבור כי היא מצדיקה התערבות בהחלטותיהן של ערכאות קודמות.
- סעיף 230 לחסד"פ מתווה את המסגרת הנורמטיבית לדין בבקשה להישפט באיחור, לפיו: "בית המשפט רשאי, לקיים את המשפט גם אם אותו אדם ביקש להישפט באיחור, ובלבד שהתקיימו התנאים האמורים בסעיף 229(ה), בשינויים המחויבים, או מנימוקים מיוחדים אחרים שיפרט בהחלטתו".
- בהמשך לכך, סעיף 229(ה) מורה כי בקשה להישפט באיחור תידון בתנאי "שהבקשה לא הוגשה במועד בשל סיבות שלא היו תלויות במבקש ושמנעו ממנו להגיש במועד והיא הוגשה מיד לאחר שהוסרה המניעה".
- המבקש טוען כי ההודעה על דחיית בקשתו לביטול הדו"ח מעולם לא הגיע לידי ולכן לא הגיש בקשה להישפט במועד הקבוע בחוק. ואולם, המבקש אינו חולק על כך שנודע לו בבירור ולכל המאוחר ביום 27.12.17 כי הדו"ח שריר וקיים ואף צובר ריבית פיגורים, ונודע לו ביום 3.7.18 על החלטת המשיבה לפנים משורת הדין להסכים לתשלום הדו"ח ללא ריבית פיגורים. אף על פי כן, השתהה המבקש מסיבותיו עד ליום 30.1.19 בטרם פנה לבית משפט לעניינים מקומיים בבקשה להישפט באיחור.
- בנסיבות אלה, ומאחר שהמבקש אינו מצביע על טעם סביר לשיהוי, בדיווחו הערכאות הקודמות את בקשותיו (וראו: רע"פ 7018/14 טיטלבוים נ' מדינת ישראל (30.10.14); רע"פ 8561/13 סקה נ' מדינת ישראל (31.3.14)).
10. בטרם סיום, אוסיף כי בעת שבחנתי את השתלשלות האירועים על פי מועדם, תמהתי כיצד שורות אלה נכתבות בחלוף כ-3 שנים מהמועד שבו ניתן הדו"ח בגין מפגע בחצר, זמן רב מאוד בהתחשב באופי ההליך.
11. אשר על כן, הבקשה נדחית.
- ממילא מתייתרת הבקשה לעיכוב ביצוע.

ניתנה היום, י"א באלול התשע"ט (11.9.2019).

ש ו פ ט
